

BŮH JE S DEPRESÍVNÍMI

(Krnov, 14.7.2024)

I.čtení: proroctví Izajášovo 57,14-19

II.čtení: evangelium podle Marka 6,30-44

Začnu malým apokryfem:

V nebi bylo jednou velké shromáždění. Lidé ze všech národů stáli před Bohem a oslavovali Jež spolu se všemi anděly. Všichni byli spasení, zdraví, krásní, mladí, smáli se od ucha k uchu a zpívali mocným hlasem. A Bůh seděl na svém vysokém trůně, s libostí naslouchal a rozhlížel se laskavě po jejich rozzářených tvářích.

Ale najednou Ho něco zarazilo, chvíli přemýšlel, co Mu to tam neladí, pak zarazil muzikanty – andělský band se odmlčel – a Hospodin se podíval na jednoho muže, který stál v zástupu skoro až na konci. Ten muž byl jediný, který se neusmíval, ba dokonce vypadal, že je docela down – skleslý a ubitý.

Bůh k němu promluvil: „Hele, Václave, ty dnes nějak nevypadáš moc šťastně. Co se děje? Nejsi tady spokojen?”

Muž mu odpověděl: „Ale ne, Pane, jsem v pohodě, děkuju za optání.“

„Ale nevypadá to tak“ říká Pán, „Potřebuješ něco?“

„Ne, Pane, jsem naprosto spokojený.“

„Tak v čem je problém? Cítím, že něco není v pořádku. Můžu pro tebe něco udělat? Víš, že chci, aby všichni lidé v mém Království byli šťastní.“

Ten muž pokýval hlavou a řekl: „No dobře, Pane, řeknu Ti to. Odpusť mi, že to řeknu otevřeně a natvrdo, ale sám sis o to řekl.“

Víš, tady v nebesích je všechno úplně v pořádku. Ty jsi -Nejdokonalejší a Nejsvětější a Nejspravedlnější a Nejlaskavější, prostě jsi ve všem Nej. Ale přesto, anebo právě proto, vůbec nemůžeš rozumět, jaké to je narodit se jako nemanželské dítě v afgánském uprchlickém táboře a netušíš, jaké to je, když Tě nepřátelé pronásledují už od samého narození. Jestli to chceš vědět, tak je to opravdu šílené.“

Když to dořekl, zástup se zavlnil a dopředu vyšla žena, Zuzanka. Poklekla před trůnem a zvolala: „Pane Bože, Václav má pravdu. Jsi Nádherný a Plný slávy a my všichni Tě milujeme celým srdcem, ale právě proto nemůžeš vůbec rozumět, jaké to je, když Tě všichni nesnášejí a posmívají se Ti kvůli Tvému původu a barvě kůže.“

Najednou se ozval zvuk mnoha hlasů najednou. Bůh naštěstí umí poslouchat množství modliteb najednou, takže se v tom zvuko-galimatyáši dokázal zorientovat a neuniklo mu jediné slůvko: „Ty, dobrý Pane, netušíš, jaké to je, když Tě soudí, protože máš jiný názor na svět nebo jinou víru.“

A další: „Nikdy jsi nebyl křivě obviněn z něčeho, co jsi nespáchal, anebo odsouzen na základě falešného svědectví!“

A do třetice: „Vznešený Bože, nikdy jsi nezažil smutek, ani bolest, a nikdy jsi nestál tváří v tvář smrti.“

Další pak dodal: „Ty si vůbec neumíš představit, jaké to je žít v Česku, v Krnově v době, kdy se všechno zdražuje a lidé mají strach, co přijde zítra.“

Nakonec dodal ten první, Václav: „Drahý Pane, odpusť nám naši otevřenost. My víme dobře, že nás nekonečně miluješ a že jsi nás stvořil ke svému obrazu, a jsi k nám nesmírně milosrdný. Ale prostě nerozumíš, jaké to je být obyčejným člověkem!“

Hospodin na chvíli zůstal potichu, ponořen do hlubokého zamyšlení; a shromáždění bylo toho večera propuštěno domů. O pár měsíců později se v Betlémském chlévě rozezněl dětský pláč. Narodil se Ježíš – Bůh se stal člověkem.

Narodil se nesezdanému páru na cestách, daleko od klidu domova; od narození byl pronásledován králem, který se Ho chtěl zbavit. Nikdy neměl žádný majetek, nikdy nevlastnil mobil nebo počítač; často neměl nic, čím by naplnil hladový žaludek. Lidé se Mu posmívali a zesměšňovali Jeho víru; byl bezdůvodně zatčen a zavřen do chládku, a odsouzen na základě vymyšleného svědectví. Nakonec byl mučen a ukřižován; a zemřel krutou smrtí.

A to vše se stalo, aby už nikdo nikdy nemohl říct, že Bůh nerozumí, co to znamená být lidskou bytostí.

Bůh rozumí všem našim těžkostem, našim strachům, dokonce i naší bolesti a našemu největšímu nepříteli: smrti.

A ačkoli během svého krátkého času v lidském těle nikdy nedorazil do Krnova, dobře chápe, jaké to je žít v současné době v Krnově...

Žijeme v depresivních časech. Pokaždé, když čtu noviny, píše se v nich o tom, kolik lidí zápolí s depresemi – kvůli Covidu, a kvůli válce, a kvůli terorismu a rozmáhající se bezohlednosti. Když zapnu televizi, slyším, kolik lidí, a zvláště mladých, se trápí psychickými problémy. Dokonce ani v církvi nejsme imunní proti trdomyslnosti, býváme osamělí a smutní. A co teprve ti, kdo ztratili někoho blízkého nebo se sami přiblížili smrti.

Žijeme v depresivních časech.

Nejčastěji nás smutek a beznaděj přepadají, když se cítíme sami. Zdá se nám, že jsme sami ve světě, smutní mezi šťastnými, nemocní mezi zdravými, oškliví mezi krasavci, špinaví mezi čistými.

Ale když čtu Bibli, Slovo Boží, zjišťuji, že byla opravdu napsána o nás a pro nás.

Ačkoli Izajáš své věty napsal asi dva a půl tisíce let nazpátek, zní to, jako by je napsal dnes pro nás a pro všechny zarmoucené a zoufající. „Já, Pán věčnosti a nekonečné moci sídlím ve svatosti na výšinách, ale stejně tak přebývám s poníženými, ale také přebývám se zdeptanými a s poníženého ducha.“

Možná, kdyby Izajáš žil dnes, mluvil by o zoufalých a depresivních. Protože právě pro ně přišel. Protože přišel pro každého z nás.

Boží Slovo nás ujišťuje, že nejsme sami – Bůh je s námi!

Stal se člověkem a rozumí, jaké to je být lidskou bytostí.

Bůh, který je jat soucitem, když vidí „ovce bez pastýře“. A který nás krmí svým Slovem, svou Spravedlností, svou Láskou.

Bůh který navštěvuje osamělé, povzbuzuje sklíčené, utěšuje smutné a dodává naději těm, kdo ji ztratili. Bůh, který přišel, aby byl se všemi trdomyslnými a utírá každou slzu z jejich tváří.

Chvalme Pána Boha za to, že je s námi – tady a teď!

Pane Ježíši Kriste,

Děkujeme Ti, že ses stal člověkem

A prožíváš s námi naše bolesti i naše zklamání,

Léčíš naše zranění a utěšuješ naše deprese.

Tak se odevzdáváme Tobě

A do Tvých rukou svěřujeme všechny naše blízké, rodiny, přátele, sousedy a spolupracovníky.

Do Tvých dobrých rukou svěřujeme celý náš svět.

Amen!